

RAMON FERRANDIS

D'esquerra a dreta, Ventura Pons, Jaume Cuspinera, Amparo Moreno, l'alcalde Meritxell Budó i Ricard Farré, dijous en l'estrena de la pel·lícula

Ventura Pons presenta 'Any de Gràcia' a l'Alhambra de la Garriga

El director presenta l'última pel·lícula, amb escenes rodades a l'estació de tren de la població

La Garriga

Clara Martínez

El cinema Alhambra de la Garriga tenia, dijous al vespre, una cita important amb el cinema català. El director

Ventura Pons, l'actriu Amparo Moreno, l'actor Ricard Farré i el guionista garri-guenc Jaume Cuspinera van presentar l'última producció del realitzador català, *Any de Gràcia*. L'acció de la pel·

lícula està situada al barri de Gràcia de Barcelona, tot i que també hi apareixen escenes rodades a la Garriga: l'estació de tren i entorns hi apareixen en un parell d'ocasions. *Any de Gràcia* se situa a la

Barcelona actual i explica la història d'un noi de poble, David (Oriol Pla) que decideix anar a viure al barri de Gràcia per iniciar els seus estudis de Belles Arts. Allà viurà amb la Gràcia (Rosa Ma

Sardà), una dona de 61 anys amb molt caràcter; a canvi d'una habitació, el jove haurà de fer companyia a la dona i ajudar-la a tirar endavant la casa. Aquests dos personatges són el centre gravitatori d'una pel·lícula en què també intervenen Ricard Farré (amic del David), Santi Millán (cambrer), Amparo Moreno (veïna de la Gràcia), Lluís X. Villanueva (pare del David) i la popular cantant Núria Feliu que fa de perruquera. La pel·lícula mostra situacions quotidianes amb petites dosis d'humor. S'hi tracten temes vigents a la societat actual, com les feines mal pagades que pateixen molts joves, les ruptures familiars, la convivència amb una persona gran i les ganes de menjar-se el món pròpies dels estudiants de primer any de carrera. "Aquest any que tot són desgràcies, hem volgut fer un any de gràcia", va destacar Ventura Pons, que va aprofitar per elogiar la vocació i la tasca de l'Alhambra i va animar el públic a continuar anant al cinema. El director ja va ser al novembre a la Garriga per presentar el documental *Cinema a la fi*, de Meritxell Soler.

Una de les particularitats d'aquesta pel·lícula és l'aposta per la música catalana, ja que l'eix musical de tot el film ha anat a càrrec de grups d'èxit com Mazoni, Sanjosex, El Petit de ca l'Eri, entre d'altres. Finalitzada la pel·lícula es va fer un petit col·loqui on Ventura Pons va reafirmar la seva aposta pel cinema en català.

CRÍTICA DE TEATRE

'Flashback' d'un amor...impossible?

El granollerí Òscar Molina dirigeix al Teatre Gaudí de Barcelona 'David y Sara'

'David y Sara (Pegaso ha desaparecido)', d'Ever Blanchet. Companyia Teatre Gaudí. Direcció: Òscar Molina. Amb Xavi Casán i Maria Clausó. Teatre Gaudí de Barcelona. 20 de març de 2012.

Granollers

J.B. En teatre, la complicitat sembla ser un bon argument a l'hora de triar companys de viatge. Així doncs, no sorprèn que el dramaturg Ever Blanchet hagi confiat de nou en el director granollerí Òscar Molina per a la direcció de la seva darrera peça. Amb *David y Sara*, actualment en cartellera a la sala petita del Teatre Gaudí de Barcelona, Blanchet completa la trilogia sobre la sexuali-

tat, que completen *Desiguals* i *Pasta Fullada* (ambdues vistes a Granollers).

La història, la més minimalista i íntima de les tres, relata una peculiar i complexa història d'amor fent marxa enrere, des d'un futur proper fins a un passat de postguerra, des de la vellesa a l'adolescència, de David i Sara. La fórmula, malgrat no ser trencadora ni sorprendre, li serveix a Blanchet per desgranar la història dels dos protagonistes de mica en mica, mantenint un cert misteri, almenys durant bona part de la funció, fins que es desvela un secret, la clau de la seva relació.

La direcció d'Òscar Molina, encertada sobre el paper per la seva coneguda habilitat amb les històries

Xavi Casán i Maria Clausó, en un moment de l'obra dirigida per Molina

JOSEP AZNAR

íntimes, s'enfoca principalment en la direcció d'actors. I malgrat que la seva tasca és prou bona precisament perquè esdevé pràcticament invisible, es percep un cert desencaix entre el relat i els protagonistes. És possible que la tria dels dos actors no sigui la més encertada, però el que és cert és que, malgrat els seus esforços, la seva relació, la seva història, no resulta del tot creïble, com si faltés química.

Xavier Casan sembla sentir-se molt més còmode a mesura que avança la funció i el seu personatge va restant anys. En canvi és més senzill creure's la Maria Clausó com la Sara ja gran que com l'atrevida adolescent.

Aquests desajustos en el repartiment, però, no impedeixen que *David y Sara* es converteixi en una bonica història que reivindica la llibertat i la bogeria de l'amor... malgrat les dificultats.

Dilluns, 26 de març de 2012